

ΡΩΜΗΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'σ'την γ'ην έδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καί συνδρομαί—άπ'εύθείας πρòς έμέ.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο—ό κτ'ώ φρ ά γ κα ε ξ ν α ι μ ό ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα όμως μέρη—δέ κ α φ ρ ά γ κα καί 'σ τ ο χ έ ρ ι .

Είς γνῶσιν φέρομεν παντός εύμούσου Τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
μέ την ανάλογον τιμήν, κι'όποιος άπ'έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι'αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Έξη κι' είκοσι Γεννάρι,
δός του κι' ή Βουλή παρλάρει.

Έπτακόσα σαράντα κι' έννέα,
κι' ή Κορδόνα κορδόνεται νέα.

Ό Κορδονάς ό γέρος
ένας άντάμης βέρος.

Αίντε, ρέ βλαμάκια, σηκωθήτε πάλι,
πάρτε τ'ό κορμί σας κι' έσα τ'ό κεφάλι.
Πάρτε τ'άρματά σας νά ξαναφορέσετε,
στη Βουλή τραβάτε 'γρήγορα, παιδιά,
καί τόν κύο 'Αλέκο δυνατά βαρέσετε,
πάρτε τ'ό θείο μέ τρικλοποδιά.

Αίντε, ρέ βλαμάκια καί πρωτοπαλλήκαρα,
πάρτε, ρέ, τούς λάζους άπ' τ'ά παλαιοφίκαρα,
πάρτε τούς ζουρνάδες σας, πάρτε τ'ά νταούλια,
πάρτε καί 'στό κούτελο λαχανομαρούλια,
πάρτε τ'ά γενή σαν κι' άλλοτε 'ξαφνικό μεγάλο
καί νά λήθε σπ'ητι μου λόγο νά σ'ας βγάλω.

Αίντε τήν Κορδόνα σας νά ξαναστηλώσετε,
πάρτε τ'ό ζωνάρι σας γιὰ κυγ'ά ν' άπλώσετε,
πάρτε διαδήλωσις, ζήτω δυνατό,
πάρτε, ζεσθέρωμα καί ξεφωνητό.
Αίντε ό Κορδονάρας... 'φ! τ'ό Κορδονάκι μου!..
πάρτε τ'ό σκούζω γιὰ θεσμούς άπ' τ'ό μπαλκονάκι μου.

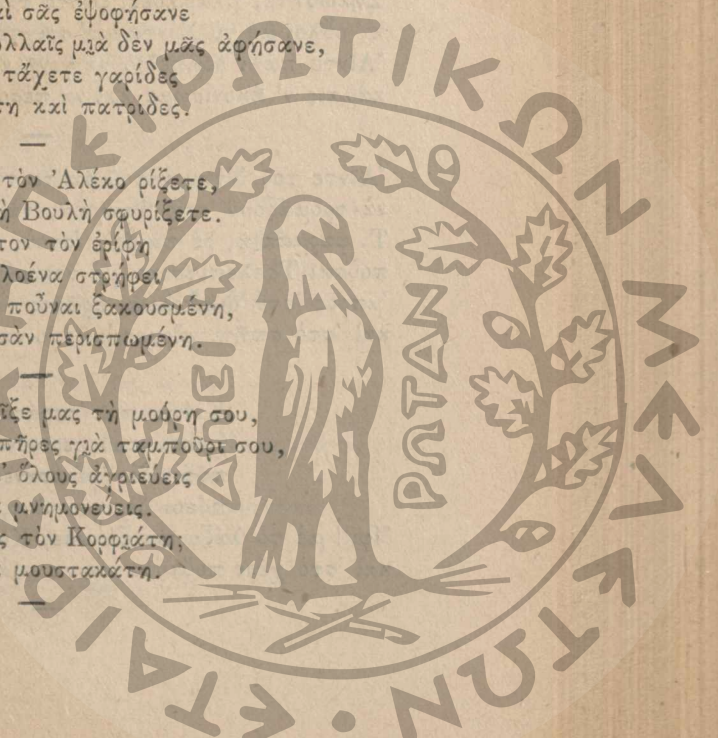
Αίντε τήν γύρω μου, βλάμηςδες μεγάλοι,
πάρτε Ναπολέοντα νά μέ 'π'ητε πάλι.

Γειά σου, Κορδονάρα μου, πούχεις γίνει ρέγγα,
τ'ης 'Αουστερλίτσαις μου 'πές καί τ'ά Μαρέγγα.
Φύσα, ρέ, τήν πίπιζα, βάρα τ'ό νταούλι,
'πέστε τούς πολέμους μου, πού τούς ξέρουν ούλοι.

Αίντε, Κορδονόπαιδα, πάρτε καί κλαρίνα,
τόσα χρόνια 'πέρασαν, πού σ'ας ρέβ' ή πείνα.
Ωχ! νισάφι, ρέ παιδιά, καί σ'ας έψοφήσανε
κι' άπ' 'της δάφναις τ'ης πολλαίς μιὰ δέν μ'ας άφήσανε,
κι' όσο, ρέ, τ'ά μάτια σας τάχετε γαρίδες
τόσο π'αν 'στό διάολο κράτη καί πατρίδες.

Αίντε, ρέ βλαμάκια μου, τόν 'Αλέκο ρίξτε,
καί τόν Κόντη δυνατά 'στή Βουλή σφυρίξτε.
Βλάμη του τόν έκανε τούτον τόν έρίση
τ'ό βουβό τ'άνηψι μου, κι' όλοένα στήφει
τήν χοντρή μουστάκα του, πού'ναι ξακουσμένη,
κι' άπαράλλακτη τήν λέν σαν περίσπυμένη.

Έβγα, ρέ μουστακαλή, δείξε μας τή μορφή σου,
πού τόν Κόντη τόν νταή 'π'ηδες γιὰ ταμπούρι σου,
καί κρυμμένος 'πίσω του μ' έλους άγορεύεις
καί μέ ξένα κόλλυβα τώρα μνημονεύεις.
Κάνεις άπαρτία, ρέ, δίχως τόν Κορφιότη;
κάνεις άπ' άνάποδα, βούβα μουστακατή.

Τί μ'ες κάνεις τὸ λοιπὸν μ' ἄλλους τὸν ἀσίκη;
ὄρσε μ'ες 'στὸ τέτοιο σου Πρωθυπουργιλί.
'Αμμ' σὺ πάλι, Κόντη μου, 'λίγο κ'ὼν δὲν 'ντρέπεται
τὸ μεγάλο μπόι σου;... δὲν κυττάς πῶς ἔπαισε
τὸ τρανὸ τὸ κόμμα σου
'στὴ Βουλὴ γι' ἀστεῖα,
κ' ἀνοιξὲς τὸ στόμα σου
χάσκ' ἀπὸ νηστεία;

Δὲν κυττάς τὸ χάλι σου καὶ τὸ ρεζιλί σου,
μόνο τώρα βοηθᾷς κ' ἄλλους 'στὴ Βουλὴ;
Κόντη, μ'ες ἐμάρανες μὲ τὸ κοντιλί σου
καὶ τὴν ὑποστήριξι τοῦ μουστακαλῆ.
Μάθε κ' ἡ βοήθειαι σου πῶς θὰ πᾶν ἀμόντε,
καὶ μὴν κάνης σὲ πέμψς τὸν γκιουλέκα, Κόντε.

Γειά σας, Γουνάρκηδες, γούναις ξετινάξετε,
γιὰ Συντάγματα, ρέ σῆς, καὶ θεσμοὺς φωνάζετε,
κ' ἀπ' τὸ ξύδι βγάλτε τους, ποῦγιναν τουρσί...
Μῆτσο Ράλλη, σύντρεξε 'στὸν καυγᾶ καὶ σὺ.
Κύττα τὴν Κορδὸνα μου πείνα ποῦ τραβᾷ,
κ' ἀίντε τὴ ρεπούμπλικα βάλτηνε στραβά.

Στέφο μου, Δραγούμη μου, ποῦγινες ἀδρέφι μου,
ἔλα σύντροφος καὶ σὺ, μὴ χαλᾷς τὸ κέφι μου.
'Ελα νὰ χαλάσωμε τοῦ βουβοῦ τὰ πιάνα,
ποῦ παραφαρμάκωσε τὴν Κορδονομάννα.

Τέζα τοῦρλα, Στέφο μου, τὸ 'ψηλὸ καπέλο...
γειά σου, Κῶτσο μου καὶ σὺ, βλάμη Καραπάνο,
σήμερα παλληκαριὰ κ' ἀπὸ σένα θέλω
νὰ γενῆς 'ψηλότερος πιθαμὴ κ' ἀπάνω.
Κ' ἐγὼ, μπίρο μ', ἐννοῖα σου... γιὰ τὴ δούλεψί σου
θὰ σὲ κάνω κ' Ὑπουργό... τώρα, Κῶτσο μ', ξύσου.

'Αμμέ σὺ τί κάθεται μόνος, Λεωνίδα;
ἔλα σύντροφος καὶ σὺ, σκούζε γιὰ πατρίδα.
Γιατί τόσο σκιάζεσαι;... κρῖμα 'στόνομά σου!..
ἀίντε, Σπαρτιάτη μου, σήκω κ' ἐτοιμάσου.

Σηκωθῆτε, βλάμηδες, ζῶστε τὰ σιλάχια σας,
κ' οὔλοι μὲ τὸ Σύνταγμα σφίχτε τὰ στομάχια σας.
'Αίντε πάλι ρεμπελὶ νὰ γενῇ κ' ἀντάρα,
κάμικις ν' ἀκονίσωμε καὶ νὰ πέσουν συμπάρα.

'Αίντε τοῦ Σταυραστοῦ βάλτε τὸ φακίλι,
νὰ τρομάξουν 'στὴ Φογκιὰ, νὰ κρυφτοῦν 'στὴν Πόλι.
Τί φαρμάκια, ρέ παιδιὰ, 'στοὺς πολέμους ἦπια...
ποῦσαι Τσελεπίταρη μὲ τσαρούχια τρύπια
'μπρὸς 'στὴ διαδήλωσι πρῶτος νὰ χορεύης
καὶ 'στὸ σπῆτι νὰρχεσαι λόγο νὰ γυρεύης.

Χρόνια ποῦ 'περάσανε,
χρόνια ποῦ περνοῦνε!..
πόσοι δὲν γεράσανε,
πόσοι δὲν γερνοῦνε.
'Ἰφι! μὲ τὸ λάζο σου ζύγωσε, Κορδόνε,
καὶ 'στὸ χέρι ποῦκοψα κέντα μιὰ γοργόνα.

Μὲ τοῦ Κόντη τῆς γροθιάς μὴ βαρᾷς, 'Αλέκο...
πάλι Ναπολέοντας Μποναπάρτης στέκω.
Νάχες, ρέ, γιὰ νεῖατά σου τὰ γεράματά μου
θᾶτρεχες νὰ μετρηθῇς μόνος σου 'μπροστά μου.

'Ωχ! 'Απόκρηφα, παιδιὰ, νέο Καρναβάλι,
μὰ γιὰ σᾶς Σαρακοστή θάναι τοῦτο πάλι.
Γιὰ Βαγγέλια τοῦ Χριστοῦ τὸν Νοέμβρη μῆνα
πόλεμος ἐγένηκε μέσα 'στὴν 'Αθήνα,
κ' ἔτσι μὲ τὰ ψέμματα
ἐχυθῆκαν κ' αἱματα.

Καιρὸς εἶναι νὰ γενῇ, κόσμε τῆς 'Αθήνας,
κ' ἄλλος ἓνας πόλεμος γιὰ Βαγγέλια πείνας.

Κ' ὁ Κόντης μας ὁ λιγερός
ἀντάμης γίνεται γερός.

Εἴμαι Κόντες ἀπὸ σῶι
κ' ἡ Κορῶνα μὲ τιμᾶ,
κ' ἂν 'ψηλὸ μου δείχνης μπόι
'ψηλώσα κ' ἐγὼ γιὰμὰ.

Γιὰ θεσμοὺς μὴ σκούζης, γέρο,
καὶ τοὺς ξέρεις καὶ τοὺς ξέρω.
Κ' ἄλλοτε θάρρῳ γιὰ τούτους κάμπωσα πῶς εἶπα
καὶ τὴν νυκτικιά σου σκούφια βγάλε τὴν καὶ κτυπᾷ.

Πάλι φαίνεσαι καινούριος σὰν 'Εβραίου μαστραπῆ,
πάλι τὸν ἀντάμη κάνεις, πάλι τὰ ποτήρια σπᾷς.
Μὰ τὸ νέο σου κουράγιο
δὲν τὸ τρέμω, μὰ τὸν 'Αγιο.

Κύττα, ρέ, πῶς σουλατσάρω
μὲ τὰνῆψι σου τὸ φῖρε,
κύττα, ρέ, πῶς στραπατσάρω
τῆς Κορδόνας σου τόνόρε.

'Εχεις σὺ χοντρή μαγκούρα;
πῶς χοντρή κ' ἐγὼ φουκτόνω...
πάψε κ' ἔγινες σκοτοῦρα
καὶ μὲ τέτοια δὲν ἰδρώνω.

Βάζεις καὶ τὸν Καραπάνο,
τὸν 'ψηλὸ, τὸν πελεκάνο,
ποῦχει μοναχὰ τὸν Δούνη,
νὰ μοῦ μπαινῇ 'στὸ ρουθοῦνι.

Βάλτους οὔλους... δὲν μὲ μέλει...
βάρδια γιὰ τὰνῆψι στέκω,
κ' εἴμαι κόντιο, γλύκα, μέλι
μοναχὰ γιὰ τὸν 'Αλέκο.

'Αμμ' ἐκεῖνον τὸν Δραγούμη,
τὴν ψηλοκαπελαδοῦρα;
σοῦ τὸν ἔκανα τουλοῦμι
μέσα 'στὴν ἀνεμοδοῦρα.

Τὸν 'Αλέκο νότα μπένε, Θωδωρῆ, θὰ τὸν συντρίψω
καὶ σὺ σφύριζε μονάχος μὲ τοὺς βλάμηδες ἀπέσθω.

Τί γι' αὐτὸν κορόνεις ἔτσι; τί γι' αὐτὸν παραμιλεῖς;
σκούζεις τὴν ἐμπιστοσύνη πῶς δὲν ἔχει τῆς Βουλῆς.
Τί μ'ες λές, ρέ Ντεληγιάννη;
κ' ἡ δική μου δὲν τοῦ φτάνει;

'Αίντε, ρέ, νταῖ πατέρα,
καὶ γιὰ πῖνα μὴν ἡμέρα
'στοὺς Κορφοὺς μου θὰ τὸν πάρω
νὰ χορτάση πατινάδα,
καὶ μ' αὐτὸν θὰ βολτατσάρω
'στὴ μεγάλη Σπιανάδα.

'Ωχ! 'Αλέκο μου, χρυσό μου,
νὰ τὸ κόμμα τὸ μισό μου.
Πάρτο κ' οὔλο... χάρισμά σου..
δίχως βλάμηδες ἂς μείνω,
κ' ὅρο πιάνω 'στόνομά σου
πῶς τόνόρε μου σοῦ δίνω.

Ἐτσι γιὰμὰ συμφέρε 'στὸ πόβερο τὸ κόμμα,
ποῦμανε μὲς 'τῇ ρούγκι μὲ τὴ μπουκιὰ 'στὸ στόμα,
καὶ πᾶσι τῶρ' ἀντάμα
'στ' ἀνῆψι σου τὸ μίο,
καχλάρωντας μὲ κλάμματα
τὸ πόβερο Ταμεῖο.

'Ψηλὸνω τὸ κορμί μου μὲ τᾶλλα τὰ πελώρια,
κ' ὅσο, μωρὲς παιδιὰ, μοῦρηται 'στὴ μεμόρτα
ἐκεῖνὸ τὸ πέσιμό μου μέσα 'στὸ Παρλαμέντο,
σαλεύει τοῦ μῆγαλοῦ μου τὰπάνω παρτιμέντο.

'Σύχασε, ρέ Θωδώρα,
ποῦ ξαναπήρες φόρα,
κ' ἔχεις πολλὴ πρεμούρα, κ' ἔχεις μεγάλη βία
νὰ σώσης φιναλιέντε τὴ σάπια σκαμπάβια.

'Ὅρσε μὲς 'στοὺς θυμούς σου,
ὄρσε καὶ 'στοὺς θεσμούς σου.
'Κατάλαθα, παππούλη, πῶς πᾶς γιὰ τὸ Κουδέανο,
ψαρεύεις, μὰ δὲν πιάνεις σὰν κ' ἄλλοτε ροφούς,
κ' ἂν ἔχης ἀνταμάνα, μὰ τέτοια κ' ἐγὼ σφῶνω
καὶ μέσ' ἀπὸ τὸ Τζάντε καὶ μέσ' ἀπ' τῇ Κορφοῦς.

Κάνε διαδηλώσεις, βάρω τὸ τουμπελέκι...
θὰ τὸν ὑποστηρίξω, κομμένο τὸ γελέκι.
Τὸ σκούζω κ' ἀπ' τὸ βῆμα σὰν πρῶτο Κορφιοτάκι,
κ' ἀνθρώπου δὲν τὸ κρύβω,
κ' ἂν μπόλινο δὲν ἐγὼ γιὰ στρίψιμο μουστάκι,
τοῦ κυρ' 'Αλέκου στοίξω.

Τῆς Βουλῆς τὰ Πρακτικά
ὄντως πατριωτικά.

Δευτέρα... συρφετός πολὺς
καὶ μέσῃ κι' ἔξω τῆς Βουλῆς.
Βρυγμός ὀδόντων καὶ τριγμός, γαλίζανε ματάκια,
κι' ὁ Θοδωρῆς ἐπρόβαλε μὲ τὰ πατριωτάκια.

Κι' ἄρχισε φωνὴ καὶ λίμα
κάθε λάλος στενοβράγχης,
πρῶτος ἔσυρε 'στὸ βῆμα
τοὺς θεσμούς ὁ Γουναράκης.

Ἐπειτα κι' ὁ Βελλιανίτης τὴν Κυβέρνησι βαρεῖ,
κι' ὅλοι λέν τοῦ Βελλιανίτη:
«ἔμπα τους γερά 'στὴ μύτη,
Θόδωρε τοῦ Θοδωρῆ.»

Τί Συνέλευσις κι' ἐκείνη!..
τρέμει κάθε λογισμός...
ἄλλος λόγος δὲν ἐγίνη,
πάρεξ κράτος καὶ θεσμός.

Κι' ὁ ξυλένιος Φασουλῆς
σ' ἓνα πάλκο τῆς Βουλῆς
ἔβλεπε τὴν καταιγίδα,
μακκαρίζων τὴν Πατρίδα.

Κι' ἔλεγε: «Πατρίς ὠραία
καὶ παλῆα Καπνικαρέα,
ὅταν ὁ μεγάλος θεῖος ψιθυρίζῃ 'στὰς ἰτέας
γὰρ θεσμῶν καταδρομῆς,
ἐνθυμοῦ τὰς ἀπευκαΐας
τῆς κοιλίας μας στιγμῆς.»

Τρίτη... Ζαήμης 'μίλησε πρὸς τὸ καλὸν τῆς χώρας
πέντε λεπτά τῆς ὥρας,
οὐ μὴν καὶ δευτερόλεπτα περίπου τεσσαράκοντα,
ἐξακοντίσας ἀπειλὰς πρὸς τῶν θεσμῶν τὸν Δράκοντα.
Κολώναις ἐκουνήθηκον, τὸν κόσμον τὸν ἐφώτισε,
κι' ὁ Νέγρης ὁ Φωκίωνας πρῶτος τὸν 'χειροκρότησε.

Ὁ κύρ 'Αλέκος ἄρχισε νὰ ξεροκαταπίνῃ,
οὐ μὴν καὶ πληθὸς κυριῶν εἰς τὴν Βουλὴν ἐπέλασε,
τὴν ἴδῃα 'μέρα 'μίλησε κι' ὁ Κόντες τὸ πιπίνι,
καὶ μὲ τοὺς χωρατάδες του τὸ Παρλαμέντο 'γέλασε.

Μὰ τί 'ξυπνὸς χωρατατζῆς!.. κανένα δὲν ἐκοίμησε,
'στὸν Τσέλιγκα τὸν Θοδωρῆ πολέμους ὑπενθύμισε,
κι' ὁ Τσέλιγκας 'πετάχτηκε μέσ' ἀπὸ τὸ μαντρί,
ποῦ 'νόμιζες πῶς μέλισσας τὸν 'κέντησε κεντρί,
καὶ πάλιν ἐμνημόνευσε τοῦ τρομεροῦ πολέμου,
καὶ κόσμος ἔκραζε πολὺς: «λυπήσου μας, Θεέ μου.»

Εἶπε πῶς θὰ μείνῃ πάντα τῶν σεπτῶν θεσμῶν ὁ Δράκος,
καὶ θὰ στέκῃ βαρδισκτόρος νὰ μὴ καταντήσουν ράκος.
Εἶπε πῶς ἐπερωτήσεις θὰ προτείνῃ πεντακόσαις
κι' ἂν ἀνάγκη τὸ καλέσῃ θὰ φουρνίρῃ κι' ἄλλαις τόσαις.
Εἶπε πῶς ὁ κύρ 'Αλέκος τὴν ἀμέσως ἂν δὲν πῆσῃ
γὰρ θεσμῶν διαδηλώσεις τὸν λαὸν θὰ προσκαλέσῃ,

καὶ μὲ τοὺς χοροὺς τοὺς νέους, ποῦ θὰ γίνουν τὸ Τριῶν,
θὰ μᾶς κἀνῇ τὸν 'Αλέκο νὰ χορέψῃ μ' ἓνα πόδι.

'Μίλησε κι' ὁ Καραπάνος, καὶ καλὰ τοῦ Κορδονάτου
τὸν σκοπὸ τὸν 'κράτησε,
καὶ γὰρ νὰ φανῇ πῶς εἶναι πρὸ 'ψηλὸ τ'ἀνάστημά του
'στοὺς θεσμούς ἐπάτησε.

Τετάρτ' ἡμέρα... 'μίλησε Δραγούμης κι' ἡ παρέα...
κατηγοροῦν τὴν γάτα μας καὶ τήνε λένε γραιά.
Τὴν ἴδῃα 'μέρα 'μίλησαν κι' ἄλλα τρανὰ κεφάλια...
καλὰ θὰ τὰ περάσωμε κι' αὐτὰ τὰ καρναβάλια.

Πέμπτη... μακρὰ συνέχεια καὶ νέα ρητορεία,
κι' ὁ Φασουλῆς ἐκάθητο 'ψηλὰ 'στὰ θεωρεῖα,
κι' ἐκεῖ κολοκυθόσπορο σὰν ἀφελῆς ἐμάσσα,
κι' εἶδε 'στὸ θεωρεῖο του κι' ἓναν παππᾶ μὲ ράσσα.

Καὶ σὺ, παππᾶ μου, τοῦ 'μιλεῖ,
μέσα 'στοῦ κράτους τῇ Βουλῇ;
καὶ σὺ μὲ τῶν πατριωτῶν μᾶς ἤλθες τὸ φουσάτο
γὰρ νὰ διασκεδάσῃς;...
παππᾶ, μὴν κάθῃσαι 'ψηλὰ, παππᾶ, κατέβα κάτω
νὰ πᾶς νὰ τοὺς διαβάσῃς.
Εἶναι γὰρ διάβασμα Βουλῆ, σὲ λόγια τσιρλονέρι...
τέτοια Βουλὴ χρειάζεται βούλα καὶ βουλοκέρι.

Ὁ Καλλικούννης ὁ γιατρός, ὁ πλήρης διαυγείας,
ὁ νέος ὁ Καθηγητῆς τῆς Φαρμακολογίας,
ἀπήγγειλ' εὐφραδέστατα σπουδαῖον ἐναρκτήριον
ἐμπρὸς εἰς ὄντως ἐκλεκτὸν καὶ μέγ' ἀκροατήριον.
Κι' ὁ Φασουλῆς τὸν ἄξιον Καθηγητὴν συγχαίρει
καὶ σφίγγει μὲ θερμὴν στοργὴν τὸ στιβαρὸ τοῦ χέρι.

Καὶ καμπόδαῖς ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τὸ «Λαβόρε», φύλλον πρῶτον κι' ἔγκριτον Ἰταλικόν
καὶ τοῦ νῦν Πρωθυπουργοῦντος ὄργανον σημαντικόν,
μὲ δαψίλειαν ἐπαίνων καὶ δικαίως καὶ πρεπόντως
συνιστᾷ πρὸς ὅλους ἄρθρον τοῦ Μανιάκη σθεναρόν,
τοῦ δεινοῦ νομομαθοῦς μας κι' Ἀντειαγγελέως δρῶντος
εἰς τὸν Ἀρειὸν τὸν Πάγον μ' ἓνα ζῆλον φλογερόν.

'Στὴν Σχολὴν τῶν Ἰατρῶν ἔδωσ' ἐξετάσεις πρώτης
ἐκπαιδευτικῆς ἡλικίας, ὁ σφριγῶν Ἀποστολίδης, ὁ Δημήτρης δηλαδὴ,
κι' ἐπαξίως ἀντημεῖσθη πόσος κόπος καὶ σπουδὴ.

'Στὴν πόλιν Ἀλεξάνδρειαν, ποῦ χεῖ πολὺ μυστήριον,
εἶναι κι' ἀνθέων τεχνιτῶν εὐώδης ἐοικαστήριον.
Ἐκεῖ γὰρ γέμους καὶ λοιπὰ θὰ βρῇτε κάθε φῶρε,
τὸ διευθύνουν κι' καλὰ τοῦ Συμμελίδου κόραι.

Εἰς τὸν «Πάρνασσόν» τὴν Τρίτη συναυλία θαυμαστὴ
τῆς χρυσῆς Μαντολινάτας, ποῦναι κοσμοξάκουστῃ.
Θᾶχρη, θᾶχρη, τί δὲν θᾶχρη... κλασικὸ τὸ πρόγραμμά της
καὶ μεγάλο τὸ νόημα της.

Ὡχ! ἀκοῦτε μαντολῖνα καὶ κιθάρας καὶ μαντόλαις...
εἰς τὸν «Πάρνασσόν» τὴν Τρίτη κι' οἱ μαρτίλοι κι' ἡ μαρτίλα.